


Frank Vanclooster

In 2012 kreeg het West-Vlaams rood vleesras een officiële erkenning als streekproduct. Met 35 dieren bouwt de familie Vanclooster uit Hoogdele aan hun topfokkerij.



Beroep:	boekhouder
Ras:	West-Vlaams rood vlees
Aantal stuks:	35
Aantal hectare:	11

Donkerrood vee op fraaie, frisgroene graspercelen. Het lijkt wel een taferel uit een schilderij. Voor Frank Vanclooster (46), zijn vrouw Leen Hondeghem (45) en hun kinderen Alexander (14) en Charlotte (12) uit het West-Vlaamse Hoogdele is het dagelijkse kost. Al sinds 1990 heeft Frank Vanclooster, als niet-boerenzoon, zijn hart verpand aan het West-Vlaams rood vleesras. Via een gepassioneerde buurman-veehouder raakte Vanclooster met het fokkerijvirus besmet, een passie die inmiddels de hele familie deelt.

'Het vraagt veel energie om een voltijdse job met een rundveehouderij te combineren', stelt Frank Vanclooster, die zelf voltijds aan de slag is als boekhouder. De fokkerij telt na al die jaren een constant gemiddelde van ongeveer 35 dieren. 'De dag begint meestal om vijf uur, maar dat hebben we er graag voor over.' Met de bouw van een nieuwe rundveestal moeten de werkzaamheden straks wat vlotter kunnen verlopen. 'Nu hadden we de dieren in de winter verspreid over twee locaties. Het doel is om straks alles in één stal te hebben. Voor het comfort van de dieren zou dat al een heel stuk beter zijn, zowel op het vlak van licht, lucht en ruimte voor de dieren als op het vlak van arbeid voor ons.'

Lage vervanging

Wat in 1990 begon met de koe Fabiola, dochter van Markies van de Potinghe, is door het inkruisen met stieren van het rode vleestype uitgegroeid naar een vee-stapel van momenteel 35 dieren. De vee-

Familie Vanclooster bouwt aan een nieuwe stal voor hobbyfokkerij van West-Vlaamse roden

Weg van West-Vlaamse roden

Het hobbybedrijf van Frank en Leen Vanclooster-Hondeghem uit Hoogdele is momenteel voor een deel in een bouwverf veranderd. De nieuwe stal moet straks onderdak geven aan de 35 West-Vlaamse rode runderen van het zuivere vleestype.

tekst **Annelies Debergh**

stapel telt – op enkele stiertjes bij de kleinste kalfjes na – uitsluitend vrouwelijke dieren. 'We hebben elk jaar ongeveer twintig kalvingen', legt Frank uit.

Het vervangingspercentage in de fokveestapel is laag en reikt met moeite tot aan twintig procent. Gewaardeerde fokkoeien krijgen dan ook lange tijd kansen in de fokkerij. 'Koeien die zes tot acht keer kalven, zijn hier geen uitzondering', klinkt het. En dat ondanks de keizersnede. 'Rode koeien kunnen erg zware kalveren geven. Natuurlijk kalven is geen optie.'

Zes maanden grazen

De hobbyboerderij van Vanclooster telt een areaal van 11 hectare, waaronder hoofdzakelijk gras, 2,8 hectare mais en 30 are voederbieten. 'In de winter geven we voordroogkuil en mais in combinatie met voederbieten en hooi, krachtvoeder en mineralen. In de zomer lopen de dieren op de weiden en krijgen ze uitsluitend gras.'

De dieren kunnen goed omgaan met het weidegras, zo benadrukt Frank nog. Hij wijst meteen ook op de voorwaarden om aan de erkenning als streekproduct te voldoen. 'Zes maanden per jaar grazen op de weide is een van de belangrijkste voorwaarden voor de erkenning als streekproduct. West-Vlaamse roden hebben een grote groei-kracht en halen een geweldige vleesaanzet op basis van gras.' De erkenning als streekproduct ziet Frank Vanclooster als een vorm van waardering voor het ras. 'In de horeca is vet weer meer getolereerd dan vroeger en zo groeit ook de interesse voor het

vlees van rode koeien.' Met de erkenning waait een nieuwe wind. 'De vraag naar rood fokvee is groot', klinkt het.

Erkenning van het West-Vlaamse rood ras vergt zes maanden beweiden



De erkenning van het ras als streekproduct in 2012 was geen aanleiding voor een koerswijziging op het eigen bedrijf. Al voelt Vanclooster wel een toegenomen vraag naar vrouwelijke fokproducten. Vaarzen van het rode ras zijn erg in trek. 'We doen nu ruim twintig jaar aan stamboekwerking en passen al die tijd op alle koeien ki toe. De meeste van de stierkalveren gaan ook weer weg voor de fokkerij.'

Elke stier eerst aftesten

De fokkerij is gericht op lange en diepe koeien met een goede voorhand en fraai bespierde achterhand. Duurzaamheid is een extra streven. 'We willen koeien die lang blijven lopen, die bestand zijn tegen schurft en sterke poten hebben.' Onder de ingezette stieren weerklinken talloze namen. Elmon, Radio, Hercul, Fabianus, Camillo en Harpoen wellen op, net als Casco, Zuil, Urbanus en Jacobus. 'Door de stierkeuze breed te houden en ook af en toe nog een aantal oudere stieren te gebruiken, probeer ik een ruime bloedvoering bij de koeien te behouden.'

Vanzelfsprekend zijn ook van de eigengefokte ki-stier Florian van het Bloemenhof al enkele rietjes verspoten. 'De eerste twee kalveren vallen in positieve zin op', vertelt de fokker. Hij is ook ten aanzien van eigen stieren kritisch. 'Het is niet omdat het een eigengefokte stier is dat ik er zomaar veel rietjes van heb ingezet. Elke stier test ik kort af door enkele rietjes te gebruiken. Als de kalveren meevallen, dan pas zet ik breed op een stier in. Ook Florian moest zich eerst bewijzen.'

Een laatste belangrijk kenmerk in de fokkerij is voldoende zware kalveren bij de geboorte. 'Omdat stierkalveren vroeg vertrekken, is een zwaar kalf belangrijk. Ik houd een kalf voor de verkoop ook liever een week langer aan. De kostprijs van die week extra is doorgaans ruim betaald bij de verkoop van een kalf.'

Vanwege de eisen voor weidebeloop kiest de familie Vanclooster er bewust voor om vrouwelijke kalveren al vanaf jonge leeftijd op de weide te laten. Kalveren komen in de weideperiode zo al op een leeftijd van drie maanden buiten. In

de loop van de avond wordt de jongste groep bijgevoerd met maaskuil en krachtvoeder. 'De kalveren zogen niet bij de moederdieren, maar we fokken ze allemaal zelf op. Zo houden we voldoende controle in de opfok en blijven ze zacht van karakter.'

Over de verschillende fokkoeien wordt met liefde gepraat ten huize Vanclooster. Toch springen enkele koeien erbovenuit. Zo noemt Frank Amaryllis van het Bloemenhof, dochter van de eigengefokte Roberto van het Bloemenhof. 'Ze is groot, zwaar en lang en heeft ook een grote kop', somt hij belangrijke eigenschappen op. 'Amaryllis vertegenwoordigde ons bedrijf al op Agriflanders in Gent en Agribex in Brussel. Met zo'n koeien krijg je een speciale band.'

Ook Anjer (v. Hercul) van het Bloemenhof komt ter sprake. Zij beantwoordt volledig aan het ideale fokdoel en is de moeder van ki-stier Florian. 'Anjer is iets kleiner, iets fijner dan Amaryllis, maar wel opvallend goed bespied.' De passie laait op. 'Dat is een koe van het echte West-Vlaamse vleestype.'

